

TOLDALAGHY PÁL:

VERSEK

NÉZD, MINT A KÍGYÓ.

I.

Az üstökünket megcibáltad újra
s ki tudja köztünk mégis, hogy ki vagy?
Az édes áram? Ó, az angyal ujjja,
ki mágnesezné rossz mankóimat?

Gyógyítsa hát az ujjad itt, a vállam,
hogy szárnyakon, mint tégedet, vigyen
s lebegjek én oly bátran zabolátlan
a levegőnek örvényeiben.

Nézd, mint a kígyó, egyre csak tekergek.
Világom szűk, egy keskeny égdarab,
mit ágaikkal elborítanak

a fák, a fák. Az ördög anyja vert meg.
Hol vannak hát a fényes, égi termek?
S mik gyökerükkel átalhajtanak,

II.

a rezedák hol vannak és a szegfűk,
a lassú, lassú, lassúdó nyarak?
Leveleikkel elsárgulni együtt.
Elporlani, mint ők elporlanak.

Mely — mint a rím — kizizzen majd az ajkak
pillére közt, ó, hol van most a szó?
Vigye rágását az arcnak, hogy takarjad,
te, megkövült és el nem illanó,

te, édes, édes, mind dicsőbb alanyba
oltott igének ragja, tiszta rag,
érchangjaid, ki az, ki elharapja?

Kötözzön bár a pólya és szallag,
begöngyölytve egyetlen darabba,
rád hallgatok én, mint szülőfiad.

ARCKÉP.

Emlékszem rád: Hajad nyakadba nőtt,
mint piktoroknak több száz év előtt,
vagy harcosoknak, kik páncélba jártak.
Szemed merész volt és sötét, miként ha
már tudtad volna, hogy a róna léha
ménta szagát a szél elfujja másnap.
Kardot szerettél volna kézbe s társak
élére állni és az elmulásnak
fejét tiporni, mint kígyót szokás.
Aztán jött volna hosszú áldomás,
muzsikaszó és bor és tánc a rezgő
lombok alatt, a lankás domb tövén.
S szemed, mint bő zsarátra hullt kökény,
kilobbant és sötéten állt az erdő

mögötted, ép felöltve esti, kék
nagy koszorúját. Néhány őszikét
láttam lobogni csak s csillagvirágot.
Egy vén tücsök veszélyt, tüzet kiáltott
s kezed, mely árnyas arcodon betelt,
meghökkenet. Aztán lassan félre léptél
az útról és az esti jegenyéknél
felvillogott merészen már a hold.

MATHIAS TESTAMENTUMA.

Barátaim, azt ottan elmulattuk.
Volt dinom-dánom és boros beszéd.
Tavon kergettünk hosszú tollú hattyut
s hallgattuk ősszel erdeink nesztét;

hadakoztunk s most kardunk tőle csorba.
Hová is lennénk, merre és mikor?
Lesz-é szédítő bál még és tivornya,
kupákba habzó, jó csengődi bor?

vagy elmerülnek nekünk mind, a tájak
és nem lesz ösvény, imbolyogni nyom?
Porral telik meg s néma lesz a szájad.
Húsában rothad nékem is karom,

és csontjaink fehér vonói lesznek
a vén halálnak, halkan nyirszegők.
Nem emlékszik reánk majd senki-gyermek,
csak főnk felett talán a zöld fenyők.

V é g s z ó.

Tollforgató, én, Hozzád így könyörgök:
Harminchat évig szüntelen evett
s most, hogy befalna már végkép az ördög,
engedd szájamra venni a neved!

Toldalaghy Pál.